

ANUL XXIII

AUGUST-SEPTEMBRIE

1946

Nr. 8—9

T O M I S

Revista Episcopiei

CONSTANȚA

T O M I S

Revista Episcopiei de Constanța
apare cu binecuvântarea

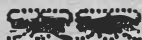
Prea Sfințitului EPISCOP CHESARIE PĂUNESCU

Redactor responsabil : Preotul Mihai Șt. Verban

Consilier Referent al Secției Culturale

SUMARUL:

1. Câteva probleme de educație creștină și legătura lor cu dogmele credinței ortodoxe *Pr. M. Apostol*
2. Educația tineretului *Pr. C. P. Drăghicescu*
3. Redresarea și promovarea vieții morale prin biserică *Pr. I.*
4. Schimbarea la față *I. M. Suparschi*
5. Darea de seamă asupra activității Școalei Eparhiale de Cântăreți Bisericești din C. Vodă, pe anul școlar 1945—1946
6. † Preotul Prof. Haralambie Roventța *Pr. T. Ceroiu*
7. Se duc bătrânii *P. I. Ciorbaru*
8. Pr. Dr. S. Reli: Istoria vieții bisericești a Românilor
9. Anunț

TIPOGRAFIA «ALBANIA»

CONSTANȚA, STR. TRAIAN, N. 18-20, CONSTANȚA

www.ziuaconstanta.ro

Câteva probleme de educație creștină și legătura lor cu dogmele credinței ortodoxe

Există în pedagogia profană câteva probleme rămase încă deschise: pedagogii și filosofi n'au ajuns încă la un acord deplin asupra lor. Acestea sunt: problema idealului pedagogic, problema structurii psiho-fizice a omului în strânsă legătură cu altă problemă rămasă tot deschisă, aceea a educabilității și chiar problema mijloacelor pedagogice.

În pedagogia creștină ortodoxă însă, aceste probleme sunt și rămân pentru totdeauna închise, pentru că ele se fundează aici pe dogme clar și precis formulate încă din primele veacuri creștine.

Asistând astă primăvară întâmplător la conferințele generele pre-țești, am putut constata anumite incertitudini și șovăeli între frații preoți asupra acestor probleme și un anumit atașament pentru părerea cutărui sau cutărui filosof ori pedagog.

Aceasta însă nu este îngăduit unui pedagog creștin și mai ales unor preoți ortodoxi. Înțelegem totuși că școala ce au urmat poartă vina în cea mai mare măsură asupra acestor stări. De aceea am socotit de folos o expunere scurtă a acestor probleme de pedagogie raportate la dogmele respective ale credinței creștine ortodoxe.

1. Idealul Pedagogic.

Idealul pedagogic a variat dela popor la popor, dela epocă la epocă și dela pedagog la pedagog.

În religia creștină însă, lucrarea pedagogică intră total în marea acțiune a Bisericii între oameni. Biserica creștină începe educația omului atunci când el vine sau revine la credință, indiferent de vârsta ce are. Mai mult chiar, dată fiind starea sub păcat a omului, Biserica face educația oamenilor în tot lungul vieții lor.

Sunt chiar teologi care socotesc activitatea pastorală tot ca o operă de educație și dacă stăm puțin să cugetăm le dăm dreptate.

De aceea, „educația creștină trebuie să fie îndrumătoare în toate vârstele vieții”¹⁾.

Aceasta nu însemnează că Biserica nu-și dă seamă de avantajele, pe care le prezintă pentru educație copilăria și tinerețea. Acesta este doar încă un motiv, pentru care Biserica a luat obiceiul a boteza pe copii de mici, pentruca, aparținându-i, de mici să le înceapă educația.

Mântuitorul însuși a spus: «Lăsați copii să vină la Mine și nu-i opriți că unora ca acestora este împărăția cerurilor»²⁾. Sf. Vasile cel Mare apoi, vorbind de scrierile care preamăresc virtutea zice: Scrierilor de acest fel trebuie să le dăm cu deosebire atenție, căci folosul lor nu este mic de *a se naște în sufletele tinerilor o oarecare familiaritate și deprindere a virtuților*, deoarece sunt dela natură a rămâne neșterse învățăturile unor astfel de scriitori, care *se imprimă din cauza frăgezimii spiritelor*³⁾. Iar în altă parte, în cuvinte înaripate și suflete cu aur, exprimă acelaș adevăr: «Ești tânăr? Primește în botez frâna, care îți va stăpâni tinerețea.

...Dar eu cunosc cauza nemărturisită a întâzierii tale: lucrările vorbesc destul despre ele. Lasă-mă, zici tu, să mă bucur de voluptatea rușinoasă, lasă-mă să mă tăvălesc în noroiu să-mi înmoi mâinele în sânge, să iau binele de orișunde. Va veni ziua, când eu voi sfârși cu toate acestea și când voi cere botezul... Este demonul care vorbește prin gura ta: astăzi pentru mine, mâine pentru Dumnezeu. Astăzi tu poți lucra, tu duci tinerețea ta în păcat; când organele tale vor fi stabilite, tu vei oferi lui Dumnezeu resturile

1) Prof. Dr. V. G. Ispir, Principiile educației creștine, art. în „Bis. Ort. Rom.”, Anul LXIV, Nr. 1-3, Ian.-Mart. 1946, p. 120

1) Mat. XIX. 14.

2) Cuvânt către tineri, trad. de C-tin D. Vasilescu, Plocești 1907, p. 37.

corpului tău uzat... Dar cine ți-a garantat durata vieții tale? Nu vezi tu copii, oameni în puterea vârstei în mod crud ridicăți? Pentru ce aștepti tu ca tremurul bătrâneții să te constrângă să ceri botezul? Atunci nu vei mai putea pronunța cuvintele salvatoare și mintea ta bolnavă nu mai putea să le înțeleagă: când mâinele tale nu vor mai putea să se ridice către cer, nici picioarele nu te vor mai susține, nici genunchii nu se vor mai îndoi la rugăciune, când *când tu nu te vei mai putea instrui*, nici a-ți mărturisi păcatele, nici a te împăca împăca cu Dumnezeu, *nei a renunța la demon, nici a primi cu inteligența inițierea cuestină*.¹⁾

Așa dar, Biserica își dă seama de avantajele copilariei și tloereții pentru educație, ea însă seama realităților și face educație tuturor, care vin sau se întorc ta ea, indiferent de vârstă. Deaceea acțiunea educativă intră total în acțiunea mântuitoare a Bisericii.

Pe de altă parte Biserica pe pământ are un singur scop: mântuirea oamenilor, pe care trebuie să-l urmărească în toate laturile activității sale; și acest scop i este dat de Intemeietorul său. Ea nu poate să-l schimbe sau să adopte și alte scopuri, în diferite epoci sau pentru diferite categorii de indivizi, pentru că toți sunt una și întotdeauna în Iisus Hristos. Deaceea idealul creștin de educație este tot mântuirea²⁾.

A mântui înseamnă a ridica pe om din păcat la puritatea și starea de grație avută în paradis. Acestea însă însemnează, după expresia Sf. Atanasie cel Mare, „îndumnezeirea” omului³⁾ sau cu un termen dogmatic «*asemănarea*» lui cu Dumnezeu⁴⁾, adică desăvârșirea⁵⁾ ori sfințirea lui⁶⁾.

1) Cit. după Paul Allard, Saint Basile, Paris 1929, pp 172 . 173.

2) Sf. Ioan Hrisostom. Despre creșterea copiilor și despre mântuire, în „Migne”. P. G. vol. LI col. 329.

3) Cit. după V. V. Zenkovsky, Problemele antropologiei creștine, art. în „Bis. Ort. Rom.” an LII Nr. 9-10. Sept. Oct. 1945, p. 453.

4) Pr. I. Mihălcescu, Manual de dogmatică (seminar) p. 134.

5) Mat. V. 48.

6) Prof. Dr. V. G. Ispit, art. cit. pp. 113—120.

S'ar putea obiecta că acest ideal pedagogic este exclusiv moral și deci celelalte direcții, în care trebuie pregătit omul pentru viața în mediul fizic și social ar fi neluate în seamă sau chiar abandonate. Aceasta însă nu este adevărat. Idealul creștin are doar ca centru caracterul moral, și aceasta, pentru că omul este de folos sieși și societății în măsura, în care este un caracter moral.

Perfecțiunea creștină nu exclude celelalte preocupări de ordin material și social, ci din contră prin caracterul moral asigură realizarea lor. Sf. Ioan Gură de Aur include acțiunii pedagogice, scodul de a modela inteligența copilului¹⁾ și de a-l deprinde buna cuviință²⁾ Creștinul perfect sau «omul nou», după expresia Sf. Ap. Pavel, «sub raportul intelectul, va trebui să fie rațional, științific și credincios, sub unghiul sentimental, să fie curat sufletește, bun la inimă și generos; iar din punct volitional, om de curaj, bărbat desăvârșit, capabil de sacrificiu»³⁾.

Așa dar, în idealul creștin de educație intră toate elementele necesare omului și societății; în centrul lor însă și pe deasupra tuturor stă ținta religioasă-morală, mântuirea-desăvârșirea.

Acesta este idealul creștin de educație. La baza lui se află dogma mântuirii și nu-l este permis nici unui creștin a-l schimba, a-l modifica, a se îndoi asupra lui sau a stărei contraverse pe seama lui.

Pr. M. Apostol G. Dobrogii

1) Omilia a Matei, Migne, P. G. vol LIII, col. 584.

2) Omilia I-a despre Ana, Migne, P. G. vol LIV, col. 642.

3) Ptof. Dr. V. G. Ispir, art. cit. în BIs. Ort, Rom. An. LXIV Nr. 4-6,

Educația tineretului

Problema de față s'a discutat amplu și cu competență de mulți interesați. Nu viu cu pretenția că ea a suferit oarecari lipsuri în procesul de fixare a principiilor și metodelor ce se leagă de sine și că în atare situație voi da un directiv integral pentru soluționarea sa. Modestele păreri ce voi da în acest sens, isvorăsc dintr'un viu interes ce-l trezește în timpurile de față această problemă, de rezolvarea căreia atârnă un viitor cu tot cortegiul de stări: bune sau rele.

Actualitatea problemei ce abordez, isvorăște din complexul de fenomene sociale, ce în momentul de față irump ca un vulcan, ca o consecință a războiului.

Intre cei chemați să canalizeze noile concepții despre viața socială este și preotul.

Consecințele fenomenelor politico-sociale cari au frământat și cari mai bine zis azi agită interesul tuturor, sunt destul de puternice. Ele depășesc cadrul voluntar al individului și în mer-sul lor, privesc fermentația ordonată a unei doctrine, care să satisfacă integral un spirit ce numai astfel poate fi pe linia sta-tornică și dinamică a unei formații etice de talie înaltă și per-manentă.

În fața acestor fenomene în curs de stratificare, stă tiner-etul în primul rând — această generație care-i în curs de for-mație și-i adaptabilă mai ușor oricăror surescități care-i ațăță mai puternic interesul. Adaptarea sa la diverse principii doc-trinare diferă mult de cea a generației majore, întrucât a celei dintâi este cauzată de un interes spiritual în genere, a secunde de un interes material și de treaptă, în cele mai multe cazuri, inferioară.

În acest vârtej de evenimente, trebuie să apară neapărat silueta preotului la înălțimea Celui care îl reprezintă, Celui care a zis: „Lăsați copii să vină la Mine” și Care a recomandat ca directiv de curățenie morală, sufletul copilului, și să stea de veghe treaz, activ și direct interesat în acest proces de for-mare a celei mai pline de nădejdi trepte sociale, a tineretului. Este tot ceace are mai sfânt și mai nobil o țară. Pentru aceste

motive cât pentru legitimitatea cu care se prezintă în fața sa preotul, mă îndreptățeste să actualizez această problemă, punând-o în discuție cu o întecție curată și cu un scop destul de înalt.

Preotul ca părinte spiritual și ca Apostol al lui Hristos, are în răspunderea sa pe pământ întreaga societate ce i s'a dat spre conducere.

Poate sta el pasiv în fața impresionantului proces de formațiune socială ce se află în curs de realizare? Din nenumărate motive. nu.

În această erupție de concepții, de tendințe și de idealuri menite să așeze o nouă ordine socială reclamată de un nou spirit al vremurilor, preotul trebuie să sesizeze momentul important ce-i stă în față și să procedeze la altoirea pe fundamentul spiritual al tineretului ce-l are în mână, suflul vital care să divinizeze și vitalizeze întregul compartiment unde vor pătrunde noile idei și concepții ce-i agită și sensibilizează sufletul.

Acestui tineret, preotul este chemat să-i fixeze un ideal și acel ideal spre care trebuie să tindă nu va putea fi altul decât cel recomandat de Mântuitorul: perfecțiunea „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru din ceruri, desăvârșit este“.

Se pune întrebarea: Cum poate avea preotul în mână acest tineret și cum îl poate influența?

Voi căuta în scurt să dau câteva sugestii isvorite din aplicarea diverselor metode și principii în legătură cu această problemă pe terenul pastorației.

În primul rând preotul ca educator al tineretului, trebuie să țină seamă de realitățile sociale. Sub realități sociale înțelegem atât condițiunile intime familiare, sociale, ale vârstei, ale mediului social etc. în care elementul de educator trăește.

Dacă un preot a știut să fie conștiincios în predarea învățământului religios în școală, turnând din sufletul său credincios puteri divine cari să creieze din copil un viitor creștin de valoare, acestui ieșit de pe băncile școlii îi va fi imposibil să-i întoarcă spatele, sau să refuze sfaturile ce preotul i le va da. După cum copiii bine crescuți și bine formați, constituie onoarea părinților, la fel enoriașii unei parohii constituie oglinda fi-

delă a apostolatului ce un preot a înțeles să-l presteze în mijlocul lor.

Dacă preotul va înmănunchia în cadrul Căminului Cultural elementele tinere ale satului și le va cultiva gustul de frumos sub toate formele, prin muzică, cor religioș și popular, teatru religioș și popular cu scop moral, asociații culturale, literatură morală, etc, va reuși, să cimenteze legătura indestructibilă între tineret și păstor, legătură ce va avea rezultate dintre cele mai ferice. Atmosfera aceasta va fi prielnică dezvoltării tuturor aptitudinilor reclamate de morală, antrenând și formând obișnuințe virtuozose, cari sub formă permanentă realizează caracterul moral. Acesta trebuie să fie scopul oricărui educator, în special al preotului.

Frământat de a capta tineretul pentru biserică, am chibzuit adânc la mijloacele prin cari ași putea lega tineretul de biserică, a cărui indiferență față de ea și de preot era în creștere. Incercările însă izolate, nu dau rezultate definitive și nici succesele fără permanență nu pot realiza scopul ce-l urmărim. Munca continuă, îmbinată sub forme acceptate de tineret, va realiza adevărate minuni.

După o muncă perseverentă și în colaborare cu intelectualii satului, am reușit, să organizez Corul Căminului Cultural, care a fost învățat, să dea și răspunsurile Sfintei Liturghii. Când tinerii au observat de ce posibilități dispun, fiind admirați toți de ascultători, s'au realizat două lucruri capital de importante : I. dragostea tinerilor pentru biserică, întrecându-se în acțiuni frumoase și II. mărirea numărului enoriașilor la biserică, dornici să asculte muzică frumoasă și să-și vadă feciorii cântând în cor sau diferite părți singuri. Am descoperit cu această ocazie o adevărată revelație. O fată de 18 ani și fără o prealabilă cultură muzicală dar cu un trecut excepțional, execută spre admirația tuturor bucăți ca : Unule născut, Pre ține te lăudăm, Cruce sfântă părăsită, Ridica-voi ochii mei, în așa fel, încât storce lacrimi din ochii multora.

Corul religioș și acest element mi-a înmulțit considerabil numărul enoriașilor atât la biserică, cât și la școala duminicală.

Trbuie însă ca toate aceste chemări ce pulsează asupra preotului, să nu genereze dintr'o achitare a unor datorii sterpe

îsvorite din ordine sau din scopuri mărunte, recompense, etc. ci dintr'o năzuință înaltă, reclamată atât de prezent cât și de viitor.

Sunt multe și nenumărate ocaziunile ce se oferă preotului pentru a-și putea exercita misiunea sa educativă. Scopul rândurilor mele este însă mai mult o actualizare a problemei, o chemare și o prezentare a necesității întreprinderii imediate a acestei opere. Orice clipă pierdută, orice moment neglijat, orice întârziere, nu face altceva decât să izoleze pe preot la un număr restrâns de enoriași și aceia mai mult din punct de vedere tradițional credincioși și în timpul cel mai scurt să nu mai poată ști de unde să înceapă lucrul, dacă va mai putea avea cel puțin un cât de mic interes.

În prezent preotul trebuie să-și încordeze puterile sufletești pentru încălzirea și hrănirea tuturor acțiunilor la care este chemat să participe tineretul. Oricari ar fi aceste acțiuni ele trebuie să albească permanent un scop moral pentru a putea fi folosite societății. Cine altul mai mult ca preotul este chemat la realizarea acestei opere ce garantează și alimentează viitorul neamului și al Bisericii? Nesizând această obligația ce-i revine, preotul pierde ocazia rară de a fi dinamul social, care să galvanizeze potențialul generației gingașe care-i în căutarea unui ideal ce trebuie să-i garanteze un viitor de ordine, de armonie socială, de progres real și de libertate. Ori acest ideal nu se poate realiza dacă nu există busola morală, care să orienteze pașii nesiguri, ce pășesc în necunoscut. Viitorul aparține lui Dumnezeu, spunea Victor Hugo, dar este condiționat și de felul cum noi am știut să raportăm trecutul și prezentul la divinitul Creator, spre care preotul trebuie să orienteze ochii spirituali ai tineretului, primăvara a nădejdlor noastre și zarzăr împododit de alese virtuți.

Leibnitz cerea să i se dea tineretul în mână și va schimba scoarța pământului.

Dar ce chemare mai înaltă și ce exemplu mai viu ne poate stimula grija pentru tineret mai mult ca Mântuitorul?

Să fim pe linia înaintașilor noștri. Spiritul de jertfă va trebui să încoroneze toate celelalte condițiuni ce i se cer preo-

tului pentru îndeplinirea celei mai sfinte datorii, de a îndura pe căi sigure evoluția socială și morală.

Noi suntem lumina lumii și sarea pământului. Să îndrăsnim și vom birui. Să fim farul de orientare al tuturor și să căutăm tineretul oriunde va fi, pentru a-i lumina drumul sigur care duce la limanul mântuirii.

Vom face așa, vom asigura un viitor bun atât neamului cât și Bisericii.

Preot Cosma P. Drăhicescu

Ciochina—Ialomița

Redresarea și promovarea vieții morale prin biserică

S'ar crede, că stările postbelice sunt cele mai prielnice decăderilor morale. Dacă ne gândim că războiul—un non-sens din punct de vedere creștin—crează ruperea echilibrului moral, între membrii societății omenești și tăgăduirea principiului moral care stă la baza societății creștine și care este dragostea. Și totuși, nu numai stările postbelice, ci și cele de înflorire materială și de bună stare fizică, duc la același funest și nimicitor rezultat. Rezultă oare de aici că creștinismul este antiteza progresului? Nicidecum. Creștinismul este împotriva progresului material, numai atâta vreme cât acest progres, devenind apagiul pușinor exploatatori, se desfășoară în detrimentul marelui multimi care suferă. Căci el a fost și este prin excelență religunea celor umili și împovărați.

Dar nu înseamnă de aici nici că creștinismul este instrumentul celor puternici, împotriva celor slabi.

El nu este nicidecum opiumul prin care potentaii zilei adorm masele suferinde și amăgindu-le cu iluzia altei lumi „de dincolo”, le exploatează „aici”, fără milă. Teza aceasta, susținută în secolul trecut cu multă putere de școală pozitivistă și cu aderenți încă rătăciți și prin secolul nostru, este cum nu se poate mai șubredă. Creștinismul este religunea care se ridică deasupra

pra a tot ce este omenesc și pătîmaș, prin faptul că întemeietorul lui, nu este un muritor oarecare, ci însuși Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, El a dat o doctrină care este medicamentul cel mai necesar și cel mai eficace pentru vindecarea stărilor sociale nedemne de o societate cu adevărat omenească.

Viirea creștinismului în lume a produs sguduirea din temelii a unei lumi, pe care apariția și încetățenirea lui printre oameni a făcut-o să dispară pentru totdeauna. Chiar instituțiile cele mai de seamă ale dreptului antic, au fost sdruncinate și nimicite. Creștinismul a adus în lume roua răcoritaare a unor principii morale sănătoase, care căzând pe terenul avid al antichității l-a făcut fertil și l-a dat posibilitatea să rodească roade noi și sănătoase, roade pe care societatea le-a gustat prin instituțiile dreptului bizantin. Să ne gândim numai la câteva aspecte ale lumii vechi, pe care creștinismul, spre crezarea lui, le-a abolit pentru totdeauna: instituția sclavajului, inferioritatea femeii față de bărbat și șovinismului. În creștinism, oamenii sunt toți deopotrivă deoarece sunt frați între ei și cu toții fiii unui aceluiaș Părinte Dumnezeu. Pentru că apoi, oamenii sunt frați între ei și raporturile dintre ei urmează să fie reglementate de „legea dragostei”, nu mai există nici iudeu, nici ellin și nici barbar.

În impetuoșitatea sa primară, creștinismul a făcut minuni. Niște bleși pescari, investiți cu puterea Dumnezeească, pornind depe malurile Ghenezaret, au fost în stare să aducă aproape întreaga omenire cunoscută pe vremuri la Hristos. Epoca de glorie a Bisericii creștine s'a înscris cu mil de martiri, de mucenici și sfinți. Echilibrul omenirii a fost asigurat prin jertfa lor mucenicească prin care au pecetluit cea mai divină învățătură pe care a primit-o vreodată omenirea. Dar trăirea creștinismului înseamnă o operă de încordare pe care sărmana omenire nu a putut-o suporta prea mult.

A fost greu pentru societatea omenească să târască prea multă vreme „materia” pe căile imateriale și azurii ale cerului. După o experiență de secole făcută prin cei mai nobili fii ai ei, societatea omenească a revenit majoritară la practicile egoismului feroce și a neglijă credința creștină, pentru că nu a fost

în stare să suporte în genere atitudinea creștinismului. Iar odată cu aceasta, răul a început din nou să se încetățenească în lume și—culmea ironiei!—o lume creștină a revenit la practicile „omului vechiu“.

S'a căutat din punct de vedere filosofic o motivare a acestei stări mizerabile și s'au ivit mai cu seamă în Germania teoreticienii a unui nou păgânism camuflat. Invățătura creștină a început să fie considerată ca piesă de muzeu, iar creștinii adevărații ca niști retrograzi. Și epoca aceasta de materialism feroce s'a intitulat epoca de progres, propunându-și să răstoarne toate addvrurile creștine și să le înlocuiască prin altele umane și nu tendințe umanitare. Ca și cum ideea creștină de desăvârșite ar fi fost cu ceva mai prejos decât progresul materialist al unei pseudo-științe.

Ce a putut realiza omenirea am văzut: deslănțuire de patimi, orbire, vărsare de sânge și război nimicitor.

Față de această situație la care a asistat și participat întreaga omenire, creată de propriile ei lumini și puteri, sufletul curat și doritor de bine, sufletul acela în care scânteia unei vieți nobile nu a fost încă sufocată, reflectând cu atenție constantă că, o nouă redresare a omenirii în afară de Isus Hristos, este cu neputință.

Ceeace a distrus munca și inteligența omenească timp de milenii și de secole, unul singur poate reface cu harul sau pe care l-a lăsat Bisericii sale: Domnul nostru Iisus Hristos. El este alfa și omega, începutul și sfârșitul. Cu El, trebuie deci să începem orice operă de redresare morală și în El să sfârșim desăvârșirea noastră morală.

Biserica creștină, această oază pământească de mântuire, acest liman de salvare, instituit de Mântuitorul Hristos pentru toți naufragiații vieții, stă și așteaptă să-i bată la ușă, o întreagă omenire naufragiată: Este vorba de societatea omenească a secolului XX. Ea singură este în stare să ridice pe om deasupra orbirii lui momentane, deasupra patimilor de tot felul, către o înțelegere superioară a lucrurilor, către o înțelegere superioară a raporturilor dintre semenii și către o adevărată împărțire universală a dragostei. Când omenirea va înțelege că singura ei salvare vine nu de la oameni, ci de la Dumnezeu, atunci

deabia, se va putea redresa întocmai ca fiul cel rătăcitor din parabola evanghelică și rostind cuvintele „Doamne greșit-am la cer și înaintea ta” se va putea angaja pe drumul cel adevărat al vieții promovând atitudinea morală a unei vieți, care singura poate restabili echilibrul unei omeniri atât de sdruncinate și care se găsește numai lângă altarul pe care Mântuitorul lumii, se răstignește zilnic, în Sf. liturghie, pentru păcatele și pentru răutățile noastre.

Întoarcerea la Hristos este întoarcerea la viață, s'a rostit un mare învățat, iar noi în legătură cu aceasta afirmăm că, singura redresare posibilă a omenirii noastre suferinde, nu este cu puțință decât prin Biserica creștină, care învățându-ne că Mântuitorul Hristos este „calea, adevărul și viața” ne pune înainte posibilitatea promovării morale, de care avem trebuință astăzi mai mult ca oricând, pentru realizarea marelui ideal uman, care este în acelaș timp și marele ideal creștin: pe pământ pace, între oameni bună învoire.

Preot I. Popescu

Schimbarea la față

Mare și minunat praznic sărbătorește astăzi întreaga creștinătate! Azi soarele dreptății strălucește în muntele Taborului, trimițând razele Măririi Lui asupra oamenilor care numai credeau în Dumnezeu, luminând și întărind credința Apostolilor, alungând îndoiala din inimile lor. Îndoială care frământa sufletul, nu numai al Apostolilor dar și a tuturor celor care crezuse întrânsul. Hristos propovăduise lumii că El este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu însuși. Voia să arate tuturor că cel sărac și umilit, că cel hulit pentru smerenia Lui, că cel ce iubea atât de mult pe cei săraci și pe cei oproșiți de soarte, că cel care batjocorit și legat ca cel mare făcător de rele, va fi dat spre judecată și apoi răstignit, că acela este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, om desăvârșit, Dumnezeu adevărat. Voia ca Apostolii, ucenicii Lui cei iubiți, să creadă mai puternic în El și atunci când paharul suferinții va trebui să fie scris, paharul amărăciunii, nu numai de Domnul Isus ci și de Apos-

toli. atunci ei să rămână nesdruncinați în credința lor. Dar prin schimbarea la față, Mântuitorul. a voit ca Apostolii Lui, și toții creștinii să-l iubească mai mult.

Pătrunseseră îndoiala în sufletele lor omenești. Iată marea însemnătate, pentru noi creștinii, a praznicului de azi. Grea era lupta ce se dădea în sufletul Mântuitorului ca și în sufletele Apostolilor. În astfel de momente Iisus se retrage în grădina Ghestimani și se roagă Tatălui. cu lacrimi de sânge. „Tată treacă dela mine paharul acesta“. Dar nu precum voiesc Eu, ci precum tu vorești. Eu pentru aceștia mă rog, căci, eu numai sunt în lume, iar ei sunt în lume. Părinte Sfinte păzește-l în numele Tău, ca să fie una, precum noi una suntem“. A voit să le arate că după aceste suferințe din această lume îi așteaptă sus în cer fericirea cerească, asemănătoare strălucirii din muntele Taborului strălucire pe care apostolii nu o puteau suferi cu ochi pământești, lumină care umpluse de fericire sufletele lor și în glas duos rugau pe Mântuitorul să facă trei colibi una pentru El, una pentru Moise și una pentru Ilie.

Gustase din fericirea cerească. Dar pentru a adevăra cele învățate, că El este Mesia cel prezis de profeți, apare în strălucirea sa însoțit de Mesie și Ilie. Iată pe Dumnezeu care are puterea asupra morții ca și asupra vieții. Insuși Dumnezeu Tatăl întărește cele învățate de Mântuitorul și ca și la botez, glasul din cer se aude „Iată Fiul meu cel iubit, întru care am binevoit, de acesta să ascultați,“. Tatăl cerească ne îndeamnă să ascultăm de Fiul. Să ascultăm de învățurile Lui, să ascultăm de învățăturile Lui, să ascultăm de însăși exemplu vieții Lui. Dar, facem noi aceasta? Iubim noi Mântuitorul? Dacă îl iubim atunci trebuie să-l și ascultăm căci el zice: „Cel ce ascultă poruncile mele și le păzește pe ele, acela este cel ce mă iubește“. A asculta și a păzi poruncile Lui este porunca Tatălui cerească, Aceasta este și cea mai mare poruncă căci din cauza neascultării au fost îsgoniți din rai primii oameni. Din cauza acestei neascultări au izvorit toate pricinile de nemulțumire între oameni, iar prin exemplu Mântuitorului, ascultând porunca Tatălui de a bea paharul suferinței pe Cruce, se restabilește ordinea în lume. Sf. Ioan Botezătorul văzând pe Iisus venind către el zice către Iudei și cei ce-l ascultau: „Iată Mielul lui Dăm-

nezeu care vine să ridice păcatul lumii. Vedem dar că Iisus a venit să ridice cel mai greu păcat: Neascultarea. Dacă neascultarea aduce atâta frământare sufletească, desigur că ascultarea va aduce pacea. Dar noi creștinii de azi ascultăm oare de Mântuitorul? Păzim poruncile Lui? Câte din ele ne-a răscolit vreodată sufletul la auzul lor? Câte din ele auzindu-le ne-am străduit să le împlinim? Ce facem noi, când cuvintele Mântuitorului din Evanghelie străbat văzduhul și parcul viu al Lui Iisus se aude „Pacea mea dau Vouă. Pacea mea las Vouă”. A cuprins oare vreodată această pace sufletul nostru, am căutat noi vreodată ca să pătrundă și în sufletul noastre atât de sbuciumate, această pace! Și cât de însetat este sufletul nostru de această pace! Dar azi glasul Lui Iisus strigă și altă poruncă: „Poruncă nouă las Vouă, ca să vă iubiți unul cu altul”. Ne iubim noi unul pe altul așa cum ne învață Iisus, cel care ne-a iubit atât de mult. Pacea însăși pe care ne-o lasă Mântuitorul nu este decât dragoste. Ea nu se poate obține decât prin dragoste. Cine nu iubește pe Iisus și poruncile Lui, nu vă căpăta niciodată pacea și liniștea sufletească. Cine va ști să iubească pe aproapele, va iubi pe Iisus și va fi și el iubit de Iisus. Atunci pacea va cuprinde sufletul lui și gustând din această pace și liniște sufletească va zice ca Apostolii pe muntele Taborului: „Bine este nouă să fim aici”. Bine este nouă creștinilor să fim în biserica lui Hristos. Să ne străduim să pătrundă și în sufletele noastre dragostea urmată de pace și atunci când fericiți vom gusta din ea, să dăruim și altora din prisosul dragostei noastre.

Numai așa făcând, pătrunși de sentimentul dragostei creștine, vom căpăta pacea de care era pătruns Mântuitorul și urmașii lui, care în cele mai grele chinuri sesimțeau atât de fericiți. Azi lumea este complet lipsită de acest nobil sentiment și de acea atât de greu se poate obține pacea cea multă dorită. Dar să nu uităm să ne îndreptăm gândul nostru, către cel care odinioară a trimis razele strălucirii Sale, asupra Apostolilor, înlăturând îndoiala din sufletele lor. Ca să trimită și asupra noastră razele Măririi Sale și să lumineze ochii sufletelor noastre, cei întunecați și să aprindă văpaia dragostei cea către Dumnezeu și aproapele și să ne învrednicească Măririi și Slavei Lui cel Dumnezeesc, a Impărăției Sale.

DAREA DE SEAMA

Asupra activității Școalei Eparhiale de Cântăreți Bisericești din C.-Vodă, pe anul școlar 1945—1946

În ziua din 29 Iunie 1946, încheind toate lucrările anului școlar 1945—1946, cu deosebit respect expunem mai jos, raportul general de activitate desfășurată pe 1945—1946, la Școala Eparhială de Cântăreți Bisericești din Cernavoda.

Ne găsim în al XX-lea an al existenței ei. Odată cu începutul războiului, Școala Eparhială și-a mutat după nevoi sediul, părăsind dela Constanța, la Medgidia, la Balaciu jud. Ialomița pentruca odată cu sfârșitul războiului să-și ia reședința, temporar, în Cernavoda Jud. Constanța.

Aseastă localitate se găsește chiar în centrul Eparhiei având cale ferată aproape și deservind, în bune condițiuni atât Jud. Constanța cât și Jud. Ialomița.

Este o localitate cu patru școli secundare și fiii Dobrogii își aleg cariera.

Ne-am bucurat din partea tuturor de o atenție deosebită, fiind puși pe picior de egalitate cu școlile celelalte, fiind ajutați și încurajați de toți.

Scopul nostru a fost să reconstituim Școala Eparhiei, pentru a continua existența ei și a pregăti elemente selecte în scopul slujirii altarului Bisericii și al Săcietății.

Direcția a fost încredințată P. C. Pr. Teodor Samoilă, care încojurat de echipa clericală Cernavodeană, pornește la muncă fără să-l împiedice eventualele obstacole, de orice ordin, inerente Școalei. Găsește un local potrivit pentru un internat în care, să trăiască un număr de 50—60 elevi și încurajat de Sfânta Episcopie cu suma de lei 1,000.000 (un milion), după ce face reparațiile și amenajamentele necesare, deschide porțile Școalei cu un mic număr de elevi, la 15 Octombrie 1945, ajutat de 5 profesori toți licențiați în Teologie cari impart catedrele în așa fel ca materiile ce se vor preda să fie toate asimilate de elevi.

Cu o mică publicitate, căci cei mai mulți nu știau unde s'a stabilit Școala, s'a reușit să se adune un număr de 54 elevi.

Cursurile au funcționat în mod absolut regulat și potrivit ord. Ministerului Cultelor Nr. 22,946 | 946 s'au închis la data de 25 Iunie 1946.

Orele de cursuri au fost zilnic, câte 4 dimineața și 3 d. a. cu cele 4 clase.

Iată profesorii suplینteri ai Scoalei pe anul 1945—46, a-probați de Sf. Episcopie și Onor Ministerul Cultelor:

1. Pr. Teodor Samoilă, a predat Muzica Bisericească și Ansamblu de Muz. Biseric. în total 22 ore săptămănal.

2. Pr. Emil Opreșan a predat partea literară adică: I. ro-mână. Istoria profană, Geografia și Dreptul Civil, în total 17 ore Săpt.

3. Pr. Ioan M. Vasiliu a predat partea religioasă adică: Morala, Sectologia, Istoria Bisericii Universale și Romane, Explicareaa Apnstoșilor, Liturghia Teoretică, Dreptul Bisericesc, Ed. Țețățenească, Vechiul și noul Testament, și Parabolele, în total 18 ore Săptămănal.

4. Diacon Const. Banciu a predat partea științifică, adică Matematica, Contabilitatea, Științele naturale, în total 22 ore săptămănal.

5. Victor N. Ene a predat Muzica Vocală, Tipicul Ansamblu de Muzică Vocală total 22 ore săptămănal.

6. Alexandru Boncotă a predat: Lucru Manual, Desenul, Caligrafia și Gimnastica în total 18 ore săptămănal.

Toți și-au făcut cu prisosință datoria, mai mult din dragoste pentru elevi și instituție, cu toate că nu au fost retribuiți față de munca lor.

Materia a fost predată la toate clasele în întregime, potrivit instrucțiunilor Onor Ministerului Cultelor.

Astfel că s'a isbutit ca elevii să-și însușească întemeiat cunoștințe noi și folositoare. Rezultatul a fost satisfăcător atât pentru profesori cât și pentru elevi.

Internatul Șeolei a adăpostit un număr de 40 elevi, restul până la 54, fiind externi, iar alții prezentându-se la finele anului, la examen integral. Hrana adusa parte de elevi parte procurată după piață, a fost distribuită rațional, astfel că întreținerea lor a fost destul de bună după cum remarcă și P. C. Pr. Consilier Referent, Mihail Verban, cu ocazia unei inspecții făcute.

Boli contagioase nu s'au semnalat. Toți elevii au fost perfect sănătoși.

În administrația Școlii, ne-am folosit de un econom, în persoana d-lui Vasile Tudorache, cântăreț l-ic la parohia C. Vodă, de un pedagog în persoana d-lui Al. Boncotă, profesor suplinitor onorific și dirijorul corului orașului C. Vodă, de un contabil expert, în persoana d-lui N. Nicolau, contabil la Depozitul C. A. M. din localitate, toți plătiți cu salarii modeste, din fondurile Comitetului Școlar. Asistența medicală s'a făcut la Spitalul din localitate, de către d-nii medici.

Multe au fost greutățile de întâmpinat. Odată adusă Școala în C. Vodă, ne-am găsit în situația că din cauza războiului, întreg inventarul s'a pierdut. Lipsiți de mobilier și veselă, am apelat la autoritățile locale, astfel că unitățile militare, ne-au împrumutat paturi, Primăria, mese și scaune, diferiți oameni de bine, vesela etc și așa am înjghebat internatul.

Deși condițiunile de trai au fost din zi în zi mai anevoioase, am isbutit totuși, să ne bucurăm, la capătul muncii noastre de un an școlar, să ajungem cu bine.

† Preotul Prof. Haralambie Roventă

Vestea încetării din viață a Părintelui Haralambie Roventă a produs o mare durere în lumea universitară și în biserica noastră. Numai cine nu cunoaște ce a însemnat acest om ca dascăl pentru teologia ortodoxă și ca preot pentru biserică, nu poate prețui această pierdere ireparabilă. Mi-l amintesc în deaproape ca profesor de Exegeza Noului Testament dela Facultatea de Teologie din București, ca preot la biserică internatului teologic și ca bun sfătuitor și adevărat părinte sufletesc al studenților în orele libere și de curs. Ca dascăl Haralambie Roventă venea cu acele vaste cunoștințe teologice ce le poseda din marile centre universitare din occident unde își făcuse studiile și îmbrăcându-le într'o formă originală de mare gânditor și exeget ni le expunea nouă în orele de curs cu atâta convingere și sinceritate, cum numai dascălul Roventă putea s'o facă: încât toată sala într'o pro-

fundă tăcere și stăpânită de o mare emoție asculta parcă un mare mag venit din altă lume. Eram în anul doi când analizând textul grecesc al Epistolei către Efeseni împreună cu profesorul Rovența, cu atâta elocvență și avânt ne făcea exegeza, aplicând legătura mistică dintre Hrisos și biserică la legătura dintre soț și soție și vorbind de raporturile dintre stăpâni și servitori, din punct de vedere creștin încât a ceea vedeam în persoana sa figura marelui apostol al neamurilor la adresarea epistolei. Atâta dragoste și interes căpătase în ochii studenților săi dragi acest mare dascăl încât deși nu erau obligatorii orele sale de curs, erau totuși gustate cu mare plăcere de un auditoriu numeros. Dacă această latură a vieții sale a strălucit atât de mult, nu mai puțin luminoasă a fost cealaltă latură preoția. Nu pot spune mai mult despre aceasta decât să exclam într'un glas cu psalmistul: Mai bună este o zi în curțile tale decât mii; ales-am a fi lepădat în Casa Domnului meu mai vârtos decât a locui în locașurile păcătoșilor, Ps. 83.10,11 — Preotul Rovența trăia această taină întocmai după directivele date de Mântuitorul. Desbrăcat de orice interes personal de orice patimă sau slăbiciune, convins la maxim de adevăratul rost al slujbei sale și împodobit cu toată armonia credinței, nădejdii și dragostei, cum ne explica el în comentariul său la epistola către Efeseni, era adevăratul preot după cuvântul Sf. Ioan Hristotom, inger în trup. Mi-l amintesc pe Părintele Rovența într'una din sărbători oficiind sfânta liturghie în biserica internatului teologic în anul 1936. Atâta emoție avea în mișcări și în glas încât abia putea să întoneze cuvintele sfinte. Atât de mult trăia el momentele sfinte. Noi ceice ascultam sfânta slujbă eram atât de atenți la aceste mișcări ale lui cari păreau îngerești. Acesta era preotul Rovența.

Rămâne de văzut ultima latură a vieții sale și anume: Ca sfântuitor și adevărat părinte sufletesc: În legătură cu aceasta imi amintesc de un fapt petrecut în facultate în anul 1936, la înființarea societății studenților în teologie când Decanatul nu admitea acest lucru. Nimeni dintre profesori n'a putut să liniștească lucrurile afară de Părintele Rovența care timp de două ore a convins pe toți studenții ce trebuie făcut înlăturând piedicile ce se puneau în cale. În internat ca și afară el era cel mai apro-

piat părinte al studentului. Nu era nimeni nemulțumit neajutat sau nelămurit de Părintele Roventța. Orice dispoziție era dată cu calcul și cu dragoste de Părintele Director cum îi spuneam noi. În bibliotecă în salon, la masă, în grădina internatului la curs și în orice alt loc unde se simțea nevoie era în mijlocul studenților, dându-și sufletul cu drag pentru binele lor. Era adevăratul părinte cu mare dragoste de fii săi.

Atâta timp cât a ilustrat catedra de Exegeză a noului Testament dela Facultatea de Teologie, atâtea generații de studenți au primit lumina științei din lumina științei lui și dragostea de adevăr și preoție din marea dragoste a Mântuitorului predicată de el. Prin vasta-i operă teologică ce a rămas dela el tipărită, bProfesorul Roventța a ridicat o uriașă clădire spirituală pentru inele ortodoxiei ca pe vremuri marii teologi ai bisericii noastre; opera aceasta îi va creia totodată un nume de seamă în istoria exegezei creștine viitoare. Păcat că a murit prea de vreme lăsând un mare gol care cu mare greutate va fi umplut.

Preot Toma Ceroiu

NECROLOG

Se duc bătrânii

În casa fiicei sale din orașul Hârșova, la 8 Iulie 1946, s'a stins din viață Paratele Anton, unul din pionii bisericii Dobrogene, și și-a îndreptat pașii pe cărările veșniciei spre a nu se mai întoarce niciodată.

Pornind pe drumul apostolatului spinos și greu al bisericii din Dobrogea, acum 90 de ani, a tras brazdă nouă în ogorul întelenit de veacuri în țara lui Mircea. Fiu al preotului Ioachim și al soției sale Ana Popescu, s'a născut în anul 1857, în comuna Batogul județul Brăila.

Fire pașnică, blândă și plină totdeauna de dragoste și bunătate și-a ales misiunea-i potrivită, primind pe urmări săi tineri sarcina preoției și a coborât la unul din

altarele bisericeii dobrogene, la parohia Cartalu, județul Constanța.

A păstorit enoriașii și a răspândit aici învățătura Sfintei Evanghelii 51 de ani, slujind și la altarul bisericii și altarul școlii.

Cinci decenii, generații, după generații, s'au adăpat din cuvântul dulce și veșnic plin de bunăvoință și veselie al răposatului «Taica părintele Anton», cum din pruncie lumea era obișnuită să-i spună și din sufletul și forțele lui a lăsat câte o părticică la temelie bisericeilor din Cartalu și Dulgheru.

La capătul celor 51 de ani de slujire în ogorul bisericii Mântuitorului Iisus, este pensionant în anul 1935 și se retrage în apropierea celor dragi, fii și fiicele sale din orașul Hârșova.

Dar, pe când bătrânețea-i cu părul alb ca colilia urca din greu cel de al 90-lea an din viață, sprijinit pe toiașul încrustat, cu bucurii și necazuri, ifru vieții sale curmat și făclia vieții sale pământești se stingea.

Mulțumit și cu seninul pe față primește fireasca-i răsplată, auzind atunci și din ceruri cuvintele Domnului spunându-i: „Fericită-ți este calea către care mergi azi suflete, căci s'a gătit ție loc de odihnă».

Pr. I. Ciorbaru

Cărți și reviste bisericești

Pr. Dr. S. Reli: Istoria vieții bisericești a Românilor

Vol. I Gernăuți 1942

Regretatul părintele nostru și profesor de Istoria Bisericii Românești dela Facultatea de teologie din Suceava, S. Reli, decedat în 10 Octombrie 1945, a fost incontestabil unul din cei mai erudiți istorici și cercetori ai trecutului național bisericesc.

Nu intenționăm să facem o prezentare academică și să aducem un elogiu postum complet ilustrului dispărut, întrucât aceasta ar necesita mult spațiu pe care nu-l avem. Incercăm doar să arătăm că în viața și în creația sa s'a pus în

sericii, tipărit în limba română până în prezent, în Cernăuți 1942, ilustrul defunct a lăsat posterității un număr de 63 de lucrări din domeniul istoriografiei bisericești a Românilor. Nu putem să nu amintim înainte de a sublinia valoarea acestui Curs de Istorie a vieții bisericești naționale, că o parte din lucrările și monografiile sale istorice au fost traduse și în limbile franceză, germană și engleză. Amintim între acestea: «*O scurtă privire asupra Istoriei Bisericii Românești*» (A Short review of the history of the roumanian church) publicată în revista „Sobornost” Nr. 15 și 15 din 1938. Această expunere istoriografică academică face parte din lucrările scrise în limbi străine ce aduc mari servicii Bisericii neamului nostru.

Valorosul său curs de istoria Bisericească, unicul curs complet, dar numai vol. I—epuizat aproape imediat după publicare—cuprinde următoarele probleme: După introducere, autorul scrie despre problema încreștinării poporului român, despre episcopatele dela Dunare din sec. III—V, despre Reminiscențele din Păgânismul Romanilor în credințele populare ale Românilor; se ocupă mai departe de viața bisericească creată strămoșilor noștri prin așezarea Slavo-Bulgarilor la sudul Dunării, a Avarilor, Pecenegilor; vorbește despre propaganda catolică în țara românească și în Moldova, despre întemeierea episcopatelor moldovenești despre introducerea limbii slavone în l. românească, despre monarhismul românesc și încheie magistralul său curs cu capitolul despre Influența literaturii apocrife asupra vieții religioase ale Românilor în epoca curentului cultural sud-slav (sec. XI—XV).

Prin tipărirea primului curs complet de Istoria Bisericii Românești, istoriograful bisericesc, S. Reli, a făcut un mare serviciu nu numai studenților în teologie și preoților, ci însăși bisericii noastre.

Așteptăm cu multă nerăbdare și cu alese sentimente de pietate față de marele dispărut—care ne-a fost dascăl și părinte sufletesc, ddin partea Facultății de Teologie din Suceava, să pună la dispoziția preoților depe întreg cuprinsul țării și al doilea volum al Istoriei bisericești, rămas în manuscris, și să-l tipărească.

Candela: Anuar teologic și bisericesc, R. Vâlcea 1945. Revista profesorilor dela Facultatea teologică dio Suceava, a apărut pe anul 1945 într'un număr bogat cuprinzând interesante și

documentate articole teologice, studii și recenzii. Revista cuprinde următoarele studii teologice: Dr. S. Reli; Cultura religioasă în mănăstirile noastre nevodale (ultimul studiu prețios al marelui prof. Reli), Dr. M. Șesan; Fioloque în Psaltirea Scheiană; Dr. L. Morariu; Din 1848 și Sbuçium pentru biserica arboroseană; Dr. I. Grămadă; Religia și divinitatea în filosofia bergsoniană, Dr. I. Moisescu; Originalitatea parabolilor Mântuitorului; Dr. N. Loichiță; Teo-și Christologia Sf. Trei Ierarhi, Dr. P. Procopovici; Impărtășania și spovedania în slujba educației tinerețului școlar. Dr. V. Prelipcean; Ceva despre scrisul profeților V. T.; Dr. M. Cazacu; Păcatul în conștiința contemporană. Dr. P. Mihail; Alte manuscrise arborosene etc. Urmează apoi mai multe recenzii.

Recomandăm călduros prețioasa revistă, tuturor iubitorilor de carte și știință teologică. Se poate comanda dela Facultatea de Teologie din Suceava.

Revista Teologică

Cea mai valoroasă revistă care se ocupă cu problemele teologice și care apare regulat lunar, din întreaga țară, este fără îndoială Revista Teologică din Sibiu ortodox — centrul actual al Teologiei românești. Revista Teologică întemeiată de marele mitropolit—apologet Nicolae Bălan în 1907 și condusă de ilustrul profesor și arhicunoscutul Diac. Dr. Grigore Marcu, a intrat în al trei zeci și șaselea an al existenței sale academice neîntrerupte.

Este o revelație, un miracol chiar că această publicație teologică unică, apare ca și în trecut, în aceleași condiții optime, tehnice și redacționale.

Încercăm par'că cu sfială de a nu știrbi nimic din prestigiul științific, din valoarea teologică și din aureola acestei publicații de erudiție teologică, de a menționa ceva din cuprinsul ei bogat Astfel Nr. 1-2, 1946 cuprinde; Dr. Gr. Marcu; Luceafărul dimineții, Arhiepiscopul Teodor Rășinăreanu; Eseclesia militant Pr. Ș. Radu; Infinitul esența realității cosmice, M. Șesan; Necredința Apostolului Toma, V. Săncărținean; Omul de lut, Dr. C. Sărbu; Necesitatea pocăinței în sf. taină a mărturisirii; Pr. Gr. Popescu; Preoțimea și apărarea patriei, Seb. Stanca; Experiențe pastorale.

Dr. S. Căndea : Indatoriri actuale ale Bis. Ort. Rom. ; Pr. I. O-
prișan : Mortalitatea ca atitudine existențială ; T. Bodogae : Doi
teologi catolici despre schîmea cea mare, Pr. N. Belea : Sub strea-
șina Bisericii : In partea a doua a revistei urmează : Mișcarea li-
terară, Cronica, Note și Informații.

Nr. 3—4 cuprinde următoarele studii teologice : Dr. Gr.
Marcu : Procesul Mântuitorului, N. Bolca : Existența omului ca
grije și ezistența spre moarte, S. Gherman, Școala șaguniană,
școală a poporului Prof. S. Radu : Măreția omului, sau gândirea
onestă și justă ; Gr. Marcu : o elogiere studentească a lui Șagu-
na. Am amintit numai studiile cu caracter științific-teologic ale
excelentei publicații religioase din centrul ortodoxiei transilvane,
din lipsă de spațiu.

Recomandăm cu multă căldură și spre binele fraților noștri
întru acelaș sfânt dar și har, tuturor preoților, această documen-
tată și unică publicație teologică lunară, și îndemnăm chiar, în-
trucât ea este îndrumătorul nostru al tuturor, să fie abonată de
toate instituțiile religioase, culturale eparhiale, precum și de pa-
rohii și de preoți personal.

Făcând aceasta vom contribui și noi cel puțin material la
vasta și epocala acțiune de tipărituri religioase ale tipografiei ar-
hidiecezane șaguniene—acțiune inițiată cu atâta entuziasm și au-
toritate de marele mitropolit al Ardealului românesc, Dr. Nicolae
Bălan, prin care se afirmă vitalitatea și prestigiul întregii Bise-
rici românești.

Preot N. C. Popescu-Dobriceni

INTERNATUL TEOLOGIC SUCEAVA

Condițiile de primire pentru bursieri :

1. Pătură sau plapomă, perină și 2 cearceafuri
2. 10 kgr. făină porumb
3. 10 kgr. făină de grâu
4. 4 Kgr. ceapă
5. 5 kgr. fasole
6. 2 kgr. ulei sau grăsime
7. 1 kgr. săpun

Cei care nu sunt bursieri și vor să ia masă la internat vor
aduce alimentele prevăzute mai sus plus numerar în valoarea u-
nei burse.

Direcțiunea

Așezământul pentru ocrotirea orbilor Calea Dorobanților Nr. 31 Cluj ANUNȚ

Se aduce la cunoștință tuturor persoanelor care au în grija lor băieți orbi minori, în vârstă de 7—14 ani, indiferent din ce cauză ar fi căpătat orbirea, ca acești copii pot fi primiți în vechea școală pentru orbi, din Cluj, Calea Dorobanților Nr. 31, denumită „Așezământul pentru Ocrotirea Orbilor”.

Deasemenea se pune în vedere tuturor băieților trecuți de 14 ani, care și-au pierdut vederea în urma unui accident întâmplat în timpul și din cauza războiului, sau datorită mijloacelor de luptă, precum și ostașilor care și-au pierdut vederea pe câmpul de luptă, sau în timpul serviciului ordonat, că pot fi primiți gratuit, în școala specială pentru reeducarea orbilor denumită: „Centrul pentru Reeducarea Militarilor Orbi din Războiu” din Cluj Calea Dorobanților Nr. 31, unde pot învăța o meserie, carte și muzică, pentru ușurarea existenței lor și a familiei.

Pentru internarea gratuită a unui copil orb, cei interesați vor înainta: 1) Cererea timbrată, adresată direcțiunii așezământului arătat mai sus, 2) Certificat de paupertate (sărăcie), 3) Extras de naștere, 4) Certificat de naționalitate, 4) Buletin de vaccinare, 5) Certificat medical eliberat de medicul circumscripției din care să se constate: a) că copilul este sănătos, inteligent și se poate educa, b) nu suferă de incontinență de urină sau fecale, c) nu este atins de epilepsie și nu are răni deschise, d) și că în comuna din care vine nu este epidemie, 6) Declarație dată de părinți, tutori etc. și legalizată de autoritățile comunale că în timpul vacanțelor copilul va fi dus acasă pe cheltuiala (reprezentanților legali ai copilului).

Pentru copiii orbiți printr'un accident întâmplat în timpul și din cauza războiului, sau din cauza mijloacelor de luptă, pe lângă actele de mai sus, se vor mai prezenta: 0) Declarație a martorilor certificată de șeful postului asupra împrejurărilor cum s'a întâmplat accidentul din care să se constate: a) locul, b) data, c) împrejurările în care s'a întâmplat accidentul, 2) Un certificat comunal eliberat de primărie și vizat de șeful postului de jandarmi, din care să se constate că accidentul se datorește mijloacelor de războiu, 3) Copie de pe foaie de observație din spitalul unde a fost internat, sau certificat eliberat de medicul curant din care să se constate felul cum a evoluat rănila dela prezentare până la terminarea tratamentului.

Bărbații orbiți în urma rănilor căpătate pe câmpul de luptă, vor înainta odată cu cererea ori ce act ca: bilet de război, foaie

de eșire din spital, proces verbal de clasare din care să reiese că și-a pierdut vederea în timpul și din cauza războiului, ei, având drept la gratuitate pe această bază,

Rugăm a ne fi semnalate adresele invalizilor orbi din războiu, ale accidentaților și copiilor lipsiți de vedere, chiar și în cazul când aceștia n'ar dori să se interneze.

Locurile fiind limitate, cererile vor fi înaintate cât mai curând posibil.

Părinții cari vor produce certificat că sunt funcționari publici se vor bucura de reducere; iar părinții care având stare materială bună nu vor produce certificat de paupertate, vor plăti taxele fixate de minister.

Nimeni nu va aduce copilul înainte de a i se fi comunicat din partea direcțiunii așezământului că este loc și poate prezenta copilul care a fost primit.

Direcțiunea

ABONAMENTE

Conform aprobării Consiliului Secției Econo-
mice din 10 Sept. 1946:

Tomis pt. parohie	Lei 20.000
" " preoți	" 12.000
" " cântăreți	" 10.000
Buletinul eparhial pt. parohie	" 10.000

SFANTA EPISCOPIE - CONSTANTA

P. C. Săle

P. Al. Morosianu

Parohia

Sf. Injărații

Comuna

Stc. Avram Iancu

Județul

Loco

43